OHNIVÉ POUTO

KLOKAN

NORA ROBERTS

edice

Copyright © 2014 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášová, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu BLOOD MAGICK
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-931-4

Pro Kat, jedno z nejjasnějších světel mého života

Jak daleko se zdají hvězdy být,
tak vzdálený je náš první polibek
a tak staré už je moje srdce.

WILLIAM BUTLER YEATS

Prý dojde na krev,
a krev si žádá další krev.

WILLIAM SHAKESPEARE

1

Léto 1276

Za jasného dne ke konci toho léta sbírala Brannaugh byliny, květy a listy na výrobu mastí, léků a čajů. Přicházeli k ní sousedé i poutníci s nadějí, že je uzdraví, stejně jako kdysi chodili za její matkou s bolavým tělem, srdcem i duší a platili jí penězi, zbožím nebo protislužbou.

A tak si spolu s bratrem a sestrou zařídila život v Clare, daleko od domova v Mayo, od rodného domku v lese, kde vyrostli a kde jejich matka zemřela.

Brannaugh teď žila spokojeněji a veseleji, než kdy doufala, že bude možné po tom strašném dni, kdy jim matka dala všechno, včetně zbytků své magické síly a poslala je do bezpečí, zatímco se sama obětovala.

Čas nesmírné bolesti, vzpomínala Brannaugh, a povinnosti a strachu, kdy se musela postarat o mladší sourozence a odvést je z domova.

Nechali tehdy za sebou dětství, nevinnost i lásku.

Tolik let už uběhlo. První z nich strávili na přání matky u sestřenky a jejího muže, kde byli v bezpečí a vítaní. Ale přišel čas tohle hnízdo opustit, jak už to tak bývá, přijmout osud, přijmout a skutečně se stát tím, kým odjakživa byli – trojicí temných čarodějů.

Je tohle tedy jejich jediná povinnost a smysl života? Zničit čaroděje Cabhana, vraha jejich otce, statečného Daithiho, a matky Sorchy? Toho Cabhana, který jen náhodou přežil ničivé kouzlo, jež umírající matka vyvolala?

Za tak krásného letního dne se všechny hrůzy minulé zimy a jara zdály tak vzdálené.

V novém domově, co vytvořila, byl vzduch provoněný rozmarýnou, co měla v košíku, a růžemi, které její muž zasadil v den narození jejich prvního dítěte. Bílé obláčky se honily po modré louce oblohy jako jehňata a lesy a malá políčka, jež vyčistili, se třpytily jako smaragdy.

Jejich sotva tříletý synek seděl na slunci a klepal do bubínku, který mu vyrobil jeho táta. Přitom si broukal a výskal a byl to tak radostný pohled, až ji srdce samou láskou zabolelo.

Roční dcerka spala a tiskla k sobě oblíbenou hadrovou panenku, zatímco ji hlídal jejich věrný pes Kathel.

V jejím lůně se přitom pohnul další syn.

Z místa kde stála, dohlédla na mýtinku a domek, který tam spolu s Eamonem a Teagan už před osmi lety postavili. Tehdy byli ještě děti, pomyslela si, kterým nebylo dovoleno užít si dětství.

Zůstali si však nablízku – silný, loajální Eamon i laskavá, krásná Teagan, teď i šťastná, protože se na jaře provdala z lásky.

Jaký je tu klid, pomyslela si Brannaugh, i přes to Brinovo rámusení – jen domek, lesy, zelené kopce s ovečkami, zahrady a jasně modré nebe.

To vše brzy skončí.

Blížila se doba – a tím si Brannaugh byla jistá stejně jako pohyby svého nenarozeného děcka – kdy jasné dny ustoupí temnotě a mír krvavým bojům.

Dotkla se amuletu se symbolem psa, který pro ni stvořila maminka pokrevním kouzlem. Už brzy budou znovu potřebovat všechnu ochranu.

Pak se rukou opřela do beder, kde ji zabolelo, a zároveň zahlédla svého muže, jak se vrací domů.

Pohledný Eoghan, a celý jen její. Měl oči zelené jako ty kopce kolem a černé vlasy mu splývaly na ramena jako ha-

vraní křídla. Seděl vzpřímeně v sedle, jel hladce na jejich silné hnědé kobylce a jako vždy si prozpěvoval.

Ten pohled ji opět přiměl k úsměvu a srdce jí radostně poskočilo. Bože, jak se mohla právě ona, která věřila, že pro ni není jiné pouto než to rodinné a jiný smysl života než její úkol, tak bezhlavě zamilovat do Eoghana z Clare?

Brin vyskočil a dal se do běhu, co mu nožky stačily, přitom volal: „Táta, táta!“

Eoghan se sehnul a zvedl ho k sobě do sedla. K Brannaugh dolehl zvuk mužského i dětského smíchu a v očích opět ucítila slzy. Dala by v tu chvíli všechno, svoji sílu i kouzelnou moc do poslední kapky, aby je uchránila před tím, co mělo přijít.

Děvčátko, jež pojmenovala po své matce, slabě zaplakalo, a starý Kathel se také pohnul a jemně štěkl.

„Já ji slyším.“ Brannaugh odložila košík a šla vzít probuzenou dcerku do náruče. Přivinula ji k sobě a políbila. Eoghan k nim zatím dojel a zastavil.

„Koukni, jaké cikáně jsem cestou našel.“

„Hm, toho si asi necháme. Možná když ho umyjeme, prodáme ho na trhu.“

„Myslím, že i vyděláme,“ dodal Eoghan a políbil smějícího se synka do vlasů. „Tak dolů, hochu!“

„Ještě jezdit, tati!“ Brin k němu natočil tvář s velkýma hnědýma očima. „Jezdit, prosím!“

„Tak jen jedno kolečko, chci si dát čaj.“ Eoghan mrkl na ženu a pak vyrazil svižným cvalem, což chlapce znovu rozveselilo.

Brannaugh zvedla košík, Sorchu si přesunula na bok a promluvila na psa: „Tak pojď, starý brachu, je čas na tvoji medicínu.“

Společně zašli do domku, který postavil Eoghan s pomocí šikovných rukou a silných zad, tam Brannaugh dcerku odložila, rozdmýchala oheň a postavila na čaj.

Pohladila Kathela, svého věrného průvodce a pomocníka, a odměřila mu dávku léčivého výtažku z bylin pro zdraví a lepší zrak. Tak mohla o něco prodloužit jeho život. Věděla, že až přijde ten správný čas, pozná, že ho má nechat odejít.

Ale zatím ne, ta chvíle ještě nenadešla.

Potom přichystala medové koláčky a trochu džemu. Čaj už měla hotový, když dovnitř vešel muž se synkem.

„Hm, tohle je pěkné."

Podrbal chlapce ve vlasech a sklonil se, aby Brannaugh dlouze políbil, jak to dělával vždy.

„Jsi doma brzy," reagovala, ale pak si všimla, jak se synek sápe po koláčku. „A ty si nejdřív umyj ruce, hochu, pak si dáš čaj jako džentlmen."

„Nejsou špinavé, mami," odvětil kluk a ukázal ušmudlané dlaně.

Brannaugh jen povytáhla obočí. „Umýt! Oba."

„S ženskými se nemá cenu hádat," řekl otec synovi, „to brzy pochopíš. Kůlnu pro vdovu O'Brianovou jsem už dokončil. Bohužel je pravda, že ten její kluk je u práce přebytečný jako vemeno na kozlovi. Když si šel po svých, měl jsem to hned."

Mluvil o skončené práci, zatímco pomohl chlapci osušit ruce, a o té, která ho čeká, když vzal dcerku do náruče a zatočil s ní, až radostně výskala.

„Nosíš do našeho domu radost," zašeptala Brannaugh. „Jsi jako jeho světlo."

Muž na ni tiše pohlédl a dcerku usadil. „A ty jeho srdce. Pojď si na chvilku sednout, nech odpočinout nohy a dej si čaj."

Pak trpělivě čekal. A jak dobře ho znala, věděla, že jeho trpělivost a tvrdohlavost jsou v podstatě totéž.

Když bylo doma poklizeno, večeře připravená a děti uložené, vzal ji za ruku.

„Nechceš se trochu projít, hezká Brannaugh? Je tak příjemný večer."

Kolikrát se takhle zeptal, když si ji namlouval? A ona ho stále odháněla jako neodbytný hmyz.

Teď popadla šál, svůj oblíbený od Teagan, a ovinula si ho kolem ramen. Ještě se ohlédla po Kathelovi, který odpočíval u krbu. *Hlídej mi děti,* řekla a vyšla s Eoghanem do chladné, vlhké noci.

„Bude pršet," prohodila, „někdy k ránu."

„Tak to máme štěstí, že neprší teď," reagoval a položil jí ruku na břicho. „Všechno v pořádku?"

„Ano. Je to obratný chlapeček, nedá si chvilku pokoj, jako jeho táta."

„Jsme na tom teď dobře, Brannaugh, můžeme si dovolit platit i nějakou výpomoc."

Brannaugh přimhouřila oči. „Nejsi snad spokojený s tím, jak se starám o domácnost, děti nebo jídlo?"

„Ale jsem, naprosto. Jen si pamatuju, jak se udřela moje matka," odpověděl a dotkl se bolavého místa na jejích zádech, jako by o něm věděl, „a nechci to dopustit u tebe, *aghra.*"

„Je mi dobře, opravdu."

„Tak proč jsi smutná?"

„Nejsem." Lež, pomyslela si, jemu přece lhát nechtěla. „Možná trochu. Těhotenství přináší i smutek, jak už asi víš. Pamatuješ, jak jsem se rozplakala, když jsem čekala Brina a tys přišel s tou kolébkou? Brečela jsem, jako by měl svět skončit."

„To bylo radostí. Tohle není."

„Je z čeho se radovat. Zrovna dnes jsem tady stála, dívala se na děti, cítila to další v sobě a přemýšlela o tobě a životě, jaký máme. Tolik důvodů k radosti. A přece jsem tě tolikrát odmítla, pamatuješ? Kolikrát vlastně?"

„I jednou bylo moc."

Zasmála se, i když se jí trochu stahovalo hrdlo. „Ale tys to zkoušel znova a znova. Získal sis mě vyprávěním a písničkami a kytkami z pole… I tak jsem řekla, že ničí ženou nebudu."

„Ničí, jen moje."

„Ano, jen tvoje."

Brannaugh se nadechla večerního vzduchu, vůně lesů a luk, svého domova, i když věděla, že ho bude muset opustit a jít zpět tam, kde se narodila, aby se setkala s osudem.

„Věděl jsi, kdo jsem, a přece jsi mě chtěl. Ne moji moc, ale jen a jen mě."

Právě na tom jí nejvíc záleželo, to nakonec otevřelo její srdce.

„A když jsem si byla jistá, že tě dokážu milovat, všechno jsem ti prozradila a zase tě odmítla. Ale tys mě požádal o ruku znova. Vzpomínáš, co jsi řekl?"

„Jistě, a klidně to zopakuju." Otočil se k ní a vzal ji za ruce jako tehdy. „Jsi moje a já tvůj. Vezmu si tě se vším, co k tobě patří, a dám ti vše, co mám. Budu stát při tobě, Brannaugh, Temná čarodějko z Mayo, v radosti i smutku, za požáru i povodní, za války i v míru. Podívej se do mého srdce, protože ty to dokážeš, a pochop, co je láska."

„Já jsem to udělala a pochopila, Eoghane." Přitiskla se k němu. „Přinesl jsi mi tolik radosti."

Poté se rozplakala.

Hladil ji a utěšoval a pak ji od sebe oddálil, aby si v měsíčním světle mohl prohlédnout její tvář. „My musíme zpátky, je to tak? Musíme do Mayo."

„Ano, a brzy. Je mi to tak líto…"

„Ne, to neříkej," políbil ji na rty, aby ji zarazil. „Copak jsi mi nerozuměla?"

„Jak jsem to mohla tušit? Už když jsi ta slova řekl poprvé, jak jsem mohla vědět, že jednou budu cítit tohle a budu si přát zůstat tady s vámi a všechno ostatní pustit z hlavy? Ale nejde to, Eoghane. Ale co naše děti?"

„Těm se nic nestane." Opět položil dlaň na její břicho. „Nikdo a nic se jich nedotkne, to přísahám."

„Musíš mi to slíbit, protože až přijde čas, budu je muset opustit a postavit se Cabhanovi se sestrou a bratrem."

„A se mnou.“ Popadl ji za ramena a v očích se mu blýsklo. „Čemu musíš čelit ty, tomu se postavím i já.“

„Přísahej, že se o ně postaráš, Eoghane.“ Brannaugh mu jemně stáhla ruce zpět k břichu, kde se jejich dítě opět pohnulo. „Přísahej, že je budeš chránit nade vše. Na tobě a na manželovi Teagan záleží, jestli budou před Cabhanem v bezpečí. Nemohla bych splnit svůj úkol, kdybych si nebyla jistá, že se o ně jejich otec a strýc postarají. Jestli mě miluješ, Eoghane, přísahej.“

„Dal bych za tebe život.“ Opřel se krátce čelem o její a Brannaugh cítila, jaký vnitřní boj svádí jako muž, manžel a otec. „Přísahám, že za naše děti položím svůj život, abych je ochránil.“

„Jsi pro mě požehnání.“ Zvedla jeho ruce ke svým rtům. „Nebudeš tedy žádat, abych tu zůstala?“

„Přísahala jsi přece,“ připomněl jí. „A tvoje přísaha je i moje. Jsem v tom s tebou, *mo chroi*.“

„Jsi jako světlo ve mně,“ Brannaugh si úlevně vydechla a položila hlavu na manželovo rameno. „Světlo, které září i v našich dětech.“

A ona udělá všechno, co půjde, aby to světlo ochránila, a konečně porazila temné síly.

Pak počítala dny, co zbývaly, a užívala si každé volné chvíle, kdy děti spaly nebo kdy to, co v ní rostlo, nutilo i ji trochu odpočívat. Sedávala u ohně a studovala matčinu knihu kouzel. Učila se, přidávala vlastní kouzla, slova a myšlenky. Tahle kniha, to věděla, zůstane dalším generacím, stejně jako matčin amulet. Předá je dětem, hlavně tomu, co se mělo narodit, protože to bude mít sílu pokračovat v úkolu, pokud ona, Eamon a Teagan neuspějí.

Jejich matka přece přísahala, že oni – nebo jejich potomci – jednou Cabhana zničí. Vždyť sama na vlastní oči viděla, že s ním kdosi z rodiny mluví, i když v jiné době.

A snila o ženě, která nosila její jméno i amulet a jež byla také součástí trojice jako ona.

Soršina trojice bude mít děti a ty zas další děti. Tak budou odkaz a poslání předávány dál, dokud nedosáhnou cíle. Ona se od svého úkolu nesmí odvracet.

Zároveň se také musí postarat o děti a dům, o zahradu a zvířata, sklidit úrodu, podojit kozu a léčit sousedy a pocestné.

V neposlední řadě pečovat o dobré kouzlo.

A tak když děti konečně usnuly – a že Brin ten den dlouho bojoval s těžkými víčky – vyšla před dům, aby se zhluboka nadechla.

Tam spatřila svou sestru, jak se zářivými vlasy spletenými do copu přichází po pěšině s košíkem v ruce.

„Musela jsi vycítit, že toužím po tvé společnosti a možnosti mluvit s někým starším než sotva tříletým děckem."

„Nesu tmavý chléb. Upekla jsem ho víc než dost a také jsem tě chtěla vidět."

„Tak to si hned dáme. Já mám teď hlad skoro pořád." Brannaugh se smíchem vtáhla Teagan do náruče.

Byla moc hezká s těmi zlatými vlasy a očima jako modré zvonky, co měla jejich matka tak ráda.

Přitiskla ji k sobě, ale hned zase odtáhla. „Ty čekáš dítě!"

„Tos mi nemohla dát šanci říct ti to sama?" Teagan jen zářila a znovu sestru pevně objala. „Teprve od dnešního rána to vím jistě. Probudila jsem se a cítila, že ve mně roste nový život. Ještě jsem to Gealbhanovi neřekla. Chtěla jsem, abys byla první, a musela jsem mít jistotu, absolutní jistotu. Tu už mám a zase moc mluvím a nemůžu přestat…"

„Teagan," Brannaugh měla slzy v očích, když sestru líbala na tváře a vzpomněla si na vystrašenou holčičku, která toho chmurného rána kdysi dávno tolik plakala. „Buď požehnána, *deirfiúr bheag*. Pojď dál, připravím ti čaj a něco dobrého pro vás oba."

„Chci to Gealbhanovi oznámit u potoka, kde mě poprvé políbil," řekla sestra, vešla do domu a sundala si šál. „A pak i Eamonovi, že bude zase strýček. Přála bych si dnes trochu hudby na oslavu. Myslíš, že byste nás večer mohli s Eoghanem a dětmi navštívit?"

„Jistě že přijdeme. I veselou hudbu obstaráme."

„Chybí mi maminka. Já vím, že je to bláhové, ale chtěla bych to říct i jí. A otci. Nesu v sobě život, co pochází z nich. Cítila jsi to podobně?"

„Aye, v obou případech. Když se narodil Brin i Sorcha, tak jsem ji dokonce zahlédla, jen na chviličku, ale cítila jsem její přítomnost, i otcovu. Byly v tom radost i smutek zároveň a pak…"

„Povídej…"

Brannaugh si složila ruce na břiše a šedé oči měla náhle plné té radosti i smutku. „Ta láska je tak pronikavá a naplňující nejen k životu, který nosíš v sobě, ale i k tomu, co můžeš obejmout. Náhle máš dojem, že víš víc, a vše, co jsi znala dosud, před tím bledne. Už jsem pochopila, co maminka i otec cítili k nám, a ty to také poznáš."

„Může to být ještě víc než tohle?" Teagan si přitiskla dlaně k lůnu. „Už tak se to zdá neskutečné."

„Může. A bude." Brannaugh se zadívala k lesu a na bujnou zahradu a náhle měla oči jako z mlhy.

„Syn, kterého nosíš, nebude mít dar, přestože poroste do síly. Ani ten další ne. To až tvoje dcera, třetí v pořadí – světlovlasá jako ty, bystrá a laskavá. Pojmenuješ ji Ciara. Ta bude jednou nosit amulet, který nám vyrobila maminka."

Brannaugh se náhle zatočila hlava a musela si sednout. Teagan k ní přispěchala.

„To nic, jsem v pořádku. Přišlo to jen příliš rychle, nebyla jsem připravená. Jsem poslední dobou nějak pomalejší." Poplácala sestru po ruce.

„Já jsem to ani nezkoušela, nenapadlo mě to."

„Proč by mělo? Máš teď přece právo být prostě jen šťastná. Nechtěla jsem ti to kazit."

„Jak bys mohla? Tím, že mi řekneš, že budu mít syna a pak ještě jednoho a dceru? Jen hezky seď, já ten čaj dodělám."

Obě zvedly hlavu, protože se otevřely dveře.

„Že ten náš Eamon musel cítit čerstvý chleba?" usmála se Teagan při pohledu na bratra s rozcuchanými hnědými vlasy kolem neskutečně pohledné tváře.

Ten se zazubil a nasál vzduch. „Nos jistě mám, ale ten mě sem nepřivedl. To spíš světlo kolem domu, co by zastínilo i měsíc. Měly jste mi dát vědět, že čarujete."

„Nic takového. Jen si povídáme. A u nás dnes bude menší oslava. Můžeš zatím dělat Brannaugh společnost, abych měla čas říct Gealbhanovi, že se stane otcem."

„To klidně můžu, když je tu ten chleba… Co, bude otec?" Eamonovy jasně modré oči jako by roztály. „To je ale šťastná zpráva!" Popadl Teagan do náruče a zahoupal s ní, až se rozesmála. Pak ji posadil na židli, políbil a usmál se na Brannaugh. „Tebe zvedat nebudu, praskly by mi záda, protože už jsi obrovská."

„Mám dojem, že dostaneš chleba bez džemu."

„Ale krásně obrovská. Také už od tebe mám pěkného synovce a neteř."

„Tak možná kapičku džemu."

„Gealbhan bude mít radost," dodal a jemně Teagan pohladil po tváři. „Jsi v pořádku, viď?"

„Cítím se báječně. Za chvíli půjdu připravit hostinu. Budeš rád?"

„Samozřejmě."

„Měl by sis brzo najít ženu," pokračovala Teagan, „protože budeš dobrý otec."

„Mně úplně stačí vaše děti, kterým můžu dělat dobrého strejdu."

„Má vlasy jako oheň, oči jako moře v bouři a trochu kouzelné moci." Brannaugh se zaklonila v židli a polo-

žila si ruku na břicho. „Dnes to přichází ve vlnách," dodala s úsměvem. „Asi i díky tobě, jsi netrpělivý. Je hezké zahlédnout ženu, která tě uchvátí – ne na chvilku, ale napořád."

„Já o žádnou nestojím. Teda ne o jednu jedinou."

Teagan se dotkla jeho ruky. „Ty pořád tvrdíš, že se neoženíš, protože máš na starost nás dvě. To se pleteš. Jsme přece trojice a všichni máme stejnou sílu. Pokud přijde láska, stejně si nebudeš moct vybírat."

„S těhotnou čarodějkou bych se radši nepřela," pousmála se Brannaugh. „Já jsem lásku nehledala, našla si mě. Teagan na ni čekala a také přišla. I tebe si najde, *mo dearthair,* i kdybys před ní utíkal. A až dorazíme domů…" Oči se jí náhle zalily slzami. „Kruci, tohle se mi teď děje pořád. Připrav se na časté změny nálad, Teagan."

„Takže jsi to cítila?" Teď se i Eamon dotkl její ruky, a tak byli všichni spojeni. „Už brzy se vrátíme domů?"

„Ano, do měsíce. Musíme vyrazit za příštího úplňku."

„Doufala jsem, že to ještě počká," zašeptala Teagan. „Aspoň dokud neporodíš. Ale tušila jsem, že to tak nebude."

„Můj syn přijde na svět v Mayo, narodí se doma. I když tohle je už také domov. Ne pro tebe, já vím," řekla Eamonovi. „Ty tu jen zůstáváš a čekáš, až se budeš moci vrátit, protože tvé srdce zůstalo tam."

„Bylo nám řečeno, že se tam máme vrátit, tak čekám. I ti tři, co z nás vzešli, čekají." Eamon přejel rukou po modrém kameni, který nosil na krku. „Znovu se s nimi setkáme."

„Zdává se mi o nich," prohodila Brannaugh. „O té, co nosí mé jméno, i o ostatních. Bojovali a byli poraženi."

„Budou bojovat znovu," dodala Teagan.

„Ale zranili ho!" Eamonovy oči se hněvivě zaleskly. „Ztratil hodně krve, stejně jako když mu žena jménem Meara zasadila ránu mečem."

„Krvácel," souhlasila Brannaugh, „ale vyléčil se. A zase sbírá sílu. Bere ji odněkud z temnoty. Nevidím přesně, kde je a co dělá, ale cítím to. Nedokážu ani říct, jestli máme

moc něco změnit a ukončit to s ním. Vidím ty tři a vím, že když to nezvládneme my, oni budou pokračovat."

„Takže se vrátíme domů a na něco přijdeme, aby ti, co přijdou po nás, nebojovali sami."

Brannaugh pomyslela na své děti, spící nahoře, nevinné a v bezpečí, a pak na děti jejich dětí, které v Mayo v jiném čase už tak nevinné a v bezpečí nebudou.

„Ano, vrátíme se tam a něco vymyslíme, ale dnes večer budeme slavit. Zpívat a hrát. Musíme vzdát díky těm, co tu byli před námi a předali nám světlo. A za naše životy," dodala a dotkla se zlehka sestřina i svého břicha.

„Zítra zas začneme bojovat proti tomu, co vzalo život našim rodičům," řekl Eamon a vstal.

„Zůstaneš ještě s Brannaugh? Chtěla bych si promluvit s Gealbhanem."

„Řekni mu dnes jen tu radostnou zprávu," dodala Brannaugh a vstala spolu se sestrou. „Všechno ostatní počká do zítřka. Dnešní večer ať je jen veselý, protože čas se krátí."

„To udělám." Teagan oba sourozence políbila. „Ať si Eoghan nezapomene vzít harfu."

„Neboj se. Dneska se v lese a po kopcích bude rozléhat hudba a zpěv."

Brannaugh se zase posadila, když sestra odešla, a Eamon k ní přistrčil čaj. „Pij. Jsi dost bledá."

„Jen unavená. A Eoghan už to ví. Mluvila jsem s ním a je připravený odejít a nechat tady vše, co vybudoval. Netušila jsem, že bude tak těžké se vrátit, že mě to bude tak trhat na kusy."

„Gealbhanovi bratři se vám o půdu postarají, tobě i Teagan."

„Aye, to mě uklidňuje. Ale tebe ne, já vím, tohle místo se nikdy nestalo tvým domovem." Zase měla ve výrazu tu směs smutku a radosti. „Ty zůstaneš v Mayo, ať přijde cokoli. Co bude se mnou a Eoghanem nevidím, vím jen, že se sem vrátí Teagan, protože tohle je teď její místo."

„Ano, je," přikývl. „Nikdy se nestane temnou čarodějkou z Mayo, protože její domov a srdce už patří Clare."

„Ale jak to pak bude s námi třemi? To už nebudeme žít nablízku jako zatím celý život?"

Bratr na ni upřel výrazně modré oči, jež zdědil po otci. „Vzdálenost přece nic neznamená. My tři vždycky zůstaneme spolu."

„Jsem teď plačtivá a cítím se hloupě. Snad tahle nálada brzy přejde."

„No, když jsi čekala Sorchu, ke konci jsi dost klela. Možná mám pláč radši."

„To já tedy ne." Brannaugh se napila čaje, aby se uklidnila. „Připravím Kathelovi s Alastarem silnější lék, aby zvládli cestu. Roibeard to nepotřebuje, ten je stále silný dost."

„Teď je na lovu," promluvil Eamon o svém jestřábovi. „Každý den zalétává dál a dál na sever. Ví stejně dobře jako my, že se brzy vydáme na cestu."

„Pošleme po něm vzkaz, aby nás na hradě Ashford čekali. Soršiny a Daithiho děti. Trojice čarodějů tam bude vítaná."

„Postarám se o to." Eamon se chopil svého čaje a po chvilce se usmál. „Tak vlasy jako oheň, říkáš?"

Brannaugh se zasmála. „Hm, a budeš jak slepý a hluchý, až se potkáte, to ti slibuju."

„Tak to určitě nebudu, moje milá, na to vezmi jed."

2

Pro děti byla představa cesty na nové, vzdálené místo nesmírně vzrušující, zvlášť s cílem na nějakém hradě. Především Brin se už nemohl dočkat.

Brannaugh balila vše potřebné a znovu si vzpomněla na ono osudné ráno, kdy ji maminka také poslala sbalit to nejnutnější, tak naléhavým, definitivním hlasem, a Brannaugh ji pak naposled zahlédla, jak stojí před domem a celá žhne silným kouzlem, které z posledních sil vyvolala na jejich ochranu.

Teď balila na cestu domů, aby vykonala svou povinnost a podvolila se osudu. Nic jiného ani nechtěla, ale jen do chvíle, než se jí narodil syn, který teď vzrušeně pobíhal kolem, a ona pocítila tu nekonečně zavazující sílu lásky.

Jedna povinnost ji ještě čekala tady.

Připravila vše potřebné – misku, svíci, knihu, byliny a kouzelné kameny. Pak na synka pohlédla a pocítila hrdost i lítost.

„Už přišel jeho čas," řekla Eoghanovi.

Manžel ji chápavě políbil na čelo. „Vezmu Sorchu nahoru, už by měla spát."

Brannaugh přikývla, pak se otočila k Brinovi a zavolala ho k sobě.

„Nejsem unavený. Proč už nemůžeme jet a vyspat se pod hvězdami?"

„Vyrazíme až ráno. Nejdřív musíme něco udělat, jen ty a já."

Posadila se a otevřela náruč. „Pojď si ke mně sednout, chlapečku můj," zašeptala, když se jí schoulil do klína, „srdce moje. Ty víš, kdo jsem, že ano?"

„Máma," odpověděl a tiskl se k ní.

„To ano, ale víš, že jsem i někdo jiný, protože jsem to před tebou nikdy netajila. Já jsem Temná čarodějka, strážkyně kouzel, dcera Sorchy a Daithiho. To je má krev, ale i tvoje. Vidíš tu svíčku?"

„Svíčku jsi vyrobila. Máma dělá svíčky a peče koláče, táta jezdí na koni."

„Takhle že to je?" Zasmála se a rozhodla se mu nechat iluzi o chvilku déle. „No ano, je pravda, že jsem vytvořila svíčku. Vidíš ten knot, Brine? Teď je chladný, bez ohně. Dívej se na něj, představ si plamen a světlo, maličký plamínek a horko a světlo, co přicházejí. To světlo a plamen máš v sobě. Koukej se na knot, Brine."

Šeptala ta slova stále dokola a cítila, jak se jeho energie soustředí a jeho myšlenky splývají s jejími.

„Ve světle je síla. Síla je světlo. V tobě, z tebe, skrze tebe. Tvoje krev, moje krev, naše krev, tvoje světlo, moje světlo, naše světlo. Cítíš, jak v tobě ožívá, co tam čekalo? Dívej se na knot, ten čeká na tvoje světýlko. Na tvoji moc, tvoje kouzlo. Vyvolej ho. Nech ho přijít, pomalu, pomaličku, jemně a klidně. Sáhni si pro něj, protože patří jen tobě. Natáhni se k němu, dotkni se ho, pusť ho ven. Zažehni světlo, Brine."

Knot lehce zajiskřil, pak zhasl, ale zajiskřil znovu a rozhořel se.

Brannaugh synka políbila do vlasů. Tak je to správně, pomyslela si, jeho první kouzlo. Její chlapec už přestal být obyčejným dítětem.

Radost a smutek, navždy spojené.

„Výborně."

Natočil k ní tvář a usmál se. „Můžu zapálit další?"

„Aye," odpověděla a znovu ho políbila, „ale ještě poslouchej, co dalšího ti chci říct. Nejdřív musíš složit přísahu,

že tím, co v sobě máš, nikdy nikomu neublížíš. Rozumíš, Brine? To je velký dar, a ten nesmí ubližovat. Přísahej mně i sobě a všem, co byli před tebou a co přijdou po nás."

Zvedla svou dýku athame a řízla se do dlaně. „Bude to přísaha naší krve, matka synovi, syn matce, čaroděj čaroději."

Chlapec s vážnou tváří nastavil ručku a pak zamrkal, když pocítil krátkou bolest po škrábnutí.

„Nikomu neublížím," pronesl pak, když ho matka uchopila za ruku a spojila svou krev s jeho.

„Nikomu a nikdy," přidala se. Potom ranku políbila a nechala ji zhojit. „Teď můžeš zapálit další svíčku. Pak společně vyrobíme amulety na ochranu. Pro tebe, sestřičku a pro tatínka."

„A co ty?"

Brannaugh se dotkla přívěsku. „Já mám, co potřebuju."

Za ranní mlhy s dcerkou v náručí vyšplhala do vozu. Zadívala se na synka, vzrušením uzardělého, který už seděl v sedle před otcem, pak na sestru, tiše čekající na svém Alastarovi, a na bratra s dědovým mečem u boku na koni, jehož pojmenoval Mithra. Byl tu i Gealbhan. Ten jel na kobylce, kterou Alastar zplodil před třemi lety.

Brannaugh mlaskla na starého tažného koně, Brin radostně zahalekal a pak se vydali na cestu. Ohlédla se pouze jednou na nový domov, co milovala, a v duchu se ptala, zda ho ještě uvidí.

Pak už se dívala pouze kupředu.

Léčitelku i harfeníka všude uvítali. Neklidné dítě se v ní otáčelo a cítila se čím dál těžší. Na té krušné cestě jim každý rád poskytl přístřeší.

Eoghan lidem na oplátku zahrál a Brannaugh s Teagan mohly nabídnout léčivé masti nemocným či zraněným. Gealbhan přispěl silnýma rukama, kde mohl.

Jedné vlahé noci přespali pod hvězdami, jak si Brin přál, zatímco je pes, jestřáb a kůň strážili.

Nesetkali se cestou s žádným výrazným problémem, ale bylo také jasné, že se o nich ví – tři čarodějové putují přes Clare do Galway.

„Donese se to i ke Cabhanovi," prohodil Eamon, když se jednou zastavili, aby dopřáli koním odpočinek a děti se mohly proběhnout.

Brannaugh seděla na břehu řeky mezi bratrem a sestrou. Manžel se švagrem napájeli koně a Eamon hodil do vody prut s návnadou.

„Jsme silnější než tehdy," připomněla mu Teagan. „Na jih jsme putovali jako děti, na sever se vracíme jako dospělí."

„Dělá si starosti," dodala Brannaugh a pohladila sestru po břiše. „Neseme totiž víc než předtím."

„Nepochybuju o vaší moci nebo pevné vůli…"

„Ale stejně se strachuješ."

„Jen přemýšlím, proč to muselo přijít teď," připustil Eamon. „Proč jste nemohly obě nejdřív v klidu slehnout, než budeme čelit tomu, co musí nastat."

„Co má být, to bude. Ale je pravda, že se nemůžu dočkat, až tu cestu na den dva přerušíme u sestřenky a aspoň na chvíli slezu z toho zatraceného vozu."

„Mně už se zdá o Ailishiných medových koláčích. Nikdo jiný takové neumí."

„Jeho žaludek má sny," usmála se Teagan.

„Chlap přece musí jíst. Ha!" Eamon škubl prutem a vytáhl chycenou rybu. „A taky se najíme."

„To budeš potřebovat víc než jednu," reagovala Brannaugh a připomněla jim tak stejnou větu, kterou kdysi u řeky pronesla jejich matka.

Divoký kraj Clare opustili za náhlého deště a silného větru. Pak jeli dál mezi zelenými pahorky v Galway, kde se pásla stáda ovcí a z komínů se kouřilo. Roibeard letěl

napřed pod vrstvou mraků, připomínajících jemně šedou mořskou hladinu.

Děti spaly na voze mezi ranci a Kathel, stále v pozoru, seděl vedle Brannaugh.

„Je tu mnohem víc domů, než se pamatuju," ozvala se Teagan, která jela vedle vozu na neúnavném Alastarovi.

„Čas běží."

„Opravdu je to hezký kraj, úplně cítím, že si to myslí i Gealbhan."

„Takže by ses tu ráda usadila? Oslovilo tě to místo?"

„Ano, ale stejně tak mám ráda naši chatu v Clare. Jenže čím víc se blížíme k domovu, tím víc tam toužím být. Museli jsme návrat na tak dlouho odložit, ale teď… Cítíš to Brannaugh, to volání domova?"

„Aye."

„Máš strach?"

„Aye, z toho, co přijde, i ze selhání."

„My to zvládneme." Brannaugh se na sestru zadívala, ale ta zavrtěla hlavou. „Ne, neměla jsem vidění, ale tohle vím jistě. Ta jistota jen sílí, jak se blížíme k domovu. Světlo vždy nakonec porazí temnotu, i kdyby to mělo trvat tisíc let."

„Mluvíš docela jako ona," zašeptala Brannaugh, „jako matka."

„Ona je přece součástí nás všech, takže to zvládneme. No ne, podívej! To je ten strom se zkroucenými větvemi, jak Eamon strašil sestřenici Mabh, že za úplňku vždycky ožije. To už jsme skoro na Ailishině farmě."

„Tak jeď, jeď napřed."

Teagan pohodila hlavou a zasmála se jako malá holčička. „Taky že ano!"

Pak dojela k manželovi, znovu se smála a pak vyrazila cvalem kupředu. Kathel vedle Brannaugh se zachvěl a zakňučel.

„Tak teda běž," Brannaugh ho pohladila.

Pes seskočil z vozu a pelášil za koněm. Nad jejich hlavami zakroužil jestřáb.

Už tohle bylo jako návrat domů, protože na té farmě prožili pět let. Stále tam měli hezky poklizeno, přibyly jen nějaké kůlny a ohrady pro mladé koně.

Brannaugh spatřila světlovlasého chlapce, který k sobě hned tiskl Kathela, a když se pak usmál, pochopila, že jde o Lughaidha, nejmladšího z dětí jejich sestřenice.

To už spěchala k vozu sama Ailish. Trochu se zakulatila a měla pár šedým pramenů ve světlých vlasech, její oči ale zůstaly živé a mladistvé.

„Brannaugh! No podívejte se na ni! Seamusi, pojď jí pomoct dolů z toho vozu."

„To není třeba." Brannaugh nemotorně slezla sama a hned Ailish pevně objala. „Ach bože, jak ráda tě zase vidím!"

„Já také. Jsi stále stejně krásná, docela jako maminka. A tady je náš pěkný Eamon. Bratránek a sestřenky, všichni tři, vrátili se, jak slíbili. Dvojčata jsem poslala pro Bardana na pole a ty, Seamusi, utíkej říct Mabh, že už přijeli."

Poté Brannaugh se slzami v očích znovu objala. „Mabh s manželem mají domek hned přes cestu. Už brzy bude rodit svoje první. Takže budu babička! Ale pořád mluvím jen já, tohle bude určitě Eoghan. A Gealbhan od Teagan. Vítejte u nás. Kde jsou děti?"

„Usnuly na voze."

Ailish nemohlo nic zastavit; hned je probudila a podělila medovými koláčky, na které Eamon vzpomínal. Hned nato jim Conall, který byl sám děcko, když ho naposled viděli, šel ukázat nová štěňata.

„Neboj se nic," prohodila Ailish, když nalévala čaj, „Conall je dobrý hoch. Také jsi mu pomáhala na svět. Necháme muže, ať se postarají o koně, a vy si můžete zatím trochu odpočinout."

„Děkujeme.“ Brannaugh upíjela čaj a u ohně v krbu hned trochu pookřála. „Hlavně že konečně sedím na židli, která se nehýbe.“

„A jez. Nosíš v sobě přece dalšího, co potřebuje jídlo.“

„Mám teď hlad ve dne v noci, to Teagan zatím nezná. Ale brzy pochopí…“

„Cože, ty také čekáš?“ Ailish se rozzářila a přitiskla si dlaně na srdce. „Moje malá Teagan už bude máma! Kam ten čas jen letí? Vždyť jsi nedávno byla dítě. A zůstanete tu? Aspoň dokud nepřijde tvůj čas?“ zeptala se Brannaugh. „Do Mayo je to ještě kus cesty a vidím, že už budeš rodit brzy…“

„Už jen den nebo dva a jsem za to vděčná. Ale dítě se narodí až v Mayo. Má to tak být. Musí.“

„Musí?“ Ailish jí pevně stiskla ruku a pak i Teaganinu. „Musí? Zařídily jste si přece život v Clare, jste už dospělé a matky. Musíte se vracet k temnotě, co tam čeká?“

„Jsme dospělé ženy a matky, ale také něco víc. Nemůžeme se k tomu obracet zády. Nedělej si starosti, Ailish, nemysli na to. Dnes je čas pro rodinu a tvoje koláče.“

„My se sem zase vrátíme.“ Ohlédly se na Teagan, která si přitiskla ruku k srdci. „Jasně to cítím. Věř tomu. Myslím, že vírou se staneme silnějšími.“

„Pak budu věřit, jak to jen půjde.“

A poté hráli, hodovali a užívali si rodinné pohody. Na jeden den a noc zůstali v klidu. Brannaugh se přesto v noci zmocnil nepokoj, a zatímco její muž spal, vysedávala u krbu. Tak ji zastihla Ailish, když za ní přišla v noční košili, zahalená do silného šálu. „Potřebuješ trochu čaje, cos mi nosila, když jsem ke konci těhotenství trpěla nespavostí.“

„Hledám ji v tom ohni a kouři,“ zašeptala Brannaugh. „Nemůžu si pomoct, moc mi chybí. Čím jsme blíž k domovu, vzpomínám častěji i na otce, a vždycky to zabolí, ale stesk po mamince, to je velká bolest bez konce.“

„Já vím.“ Ailish se posadila vedle ní. „Přichází za tebou někdy?“

„Jen ve snech, ale to jsou chviličky. Chtěla bych slyšet její hlas, chtěla bych slyšet, že dělám dobře, že právě tak si to přeje.“

„Jistěže děláš správnou věc, má drahá. Pamatuješ na ten den, kdy jsi od nás odešla?“

„Ano, ublížila jsem vám tím.“

„Loučení je vždycky bolestné, ale teď vím, že to bylo správné. Předtím jsi mi řekla o Lughaidhovi a že musí být poslední, protože další porod bych nepřežila. A ten tvůj lektvar, cos mi dala, jsem pak následující měsíc vypila, abych už nemohla mít děti. Tehdy mě to moc trápilo.“

„Vím.“ Jako matka to uměla pochopit mnohem lépe. „Jsi ta nejlepší máma, i pro mě jsi jí chvíli byla.“

„Nebýt tebe, neviděla bych své děti růst a dospívat. Nedočkala bych se prvního vnoučete a neužila bych si milého, chytrého Lughaidha, jak jsi řekla, s andělským hlasem.“ Ailish pokývala hlavou a také se zadívala do ohně. „Zajistila jsi ochranu mně a mojí rodině a postarala ses, abych si užila všech těch pěkných let. Proto vím, že jsi přesně taková, jak by si tvá maminka přála. I když mě bude bolet, že zas odejdeš a znova se postavíš Cabhanovi, vím, že to udělat musíš. Nikdy o sobě nepochybuj, Brannaugh, nikdy.“

„Jsi pro mě velkou útěchou, Ailish.“

„A budu věřit, jak si přála Teagan. Každou noc za tebe a tvé sourozence zapálím svíčku a přidám malé kouzlo.“

„Ty se přece své moci bojíš…“

„Je to i mé pokrevní pouto, stejně jako ty a tvoje matka. Tohle zvládnu. Každý večer vložím do malého světýlka svoji víru ve vás. Pamatuj, že tu svítí, a zůstanete v bezpečí.“

„My se vrátíme. V to budu věřit zase já. Vrátíme se a pak si pochováš děťátko, které ještě nosím v sobě.“

* * *

Potom se dlouze loučili a museli slíbit, že se příště zdrží déle. Na cestu dostali strakaté štěně.

Povětří bylo chladnější a vítr vál silněji.

Brannaugh v něm už několikrát zaslechla Cabhanův potměšilý, svůdný hlas.

Já čekám.

Všimla si, jak se Teagan zahleděla nad kopce a Eamon stiskl v dlani přívěsek, a pochopila, že ho slyšeli také.

Na jednom rozcestí odletěl jestřáb stranou, pes seskočil z vozu a Alastar sebou trhl, jak je chtěl následovat.

„Tudy přece ne." Eoghan zastavil koně u vozu. „Zítra bychom měli dorazit do Ashfordu, ale tudy tam cesta nevede."

Eamon dojel ke druhé straně vozu. „Už jsme tak blízko domova, že ho skoro cítím. Ale něco nás volá."

„Ano, musíme to volání vyslyšet." Natáhla se a dotkla se ruky svého muže. „Nejde to jinak."

„Tak tedy pojeďme."

Brannaugh neznala cestu, a přece věděla kudy dál. Spojená myšlenkou s Kathelem předem viděla každou odbočku a každičký kopec. A také pocítila temnou sílu, jak se po nich černokněžník natahoval, jako by je chtěl zastavit.

Mlžné slunce už mizelo za západním obzorem, ale oni pokračovali v cestě. Brannaugh bolela záda z dlouhého sezení na voze a měla ukrutnou žízeň, přesto jeli dál.

V přítmí zahlédla na nějakém pahorku ještě hlubší stín. Vycítila, že jde o místo bohoslužeb.

Velmi silné místo.

Zastavila vůz a zhluboka se nadechla. „On sem nemůže. Je to příliš silné, aby tím pronikl."

„Něco tu vážně je," řekl Eamon.

„Něco jasného," dodala Teagan. „Jasného, silného a velmi starého."

„Něco, co tu bylo dávno před našimi rodiči," pokračovala Brannaugh a byla vděčná manželovi, že jí pomohl dolů z vozu. „Tak dávno, že o tom čase nemáme potuchy."

„Kostel.“ To promluvil Gealbhan a zároveň snesl Teagan ze sedla. „Ale nikdo tam není.“

„Jsou tady.“ Teagan se o něj znaveně opřela. „Všichni naši předkové, kteří tohle místo posvětili. To oni mu nedovolí jít dál. Je to posvátná půda.“

„Pro dnešní noc bude naše.“ Brannaugh popošla o několik kroků kupředu a rozpřáhla paže. „Bohové světla, bohyně dobré, dejte nám znamení. Jsme Soršiny děti, hledající skrýš, místo, kde této noci smíme spočinout, než budeme čelit osudu. Vaše světlo, naše zbraň, jak řeknete, tak se staň.“

V oknech starého kostela zaplálo světlo jako pozdní slunce, dveře se větrem pootevřely a zevnitř začalo proudit teplo.

„Jsme tady vítaní.“ Brannaugh s úsměvem zvedla dcerku a všechna únava z cesty byla náhle pryč. „Tohle je jasné.“

V kostele uložila děti na prkna na zemi a byla vděčná, že únavou nebyly schopné protestovat a bránit se.

„Také je slyšíte?“ ozval se Eamon.

„Dokonce i já,“ hlesl Eoghan a rozhlédl se po kamenných stěnách a dřevěných lavicích kostela. „Zpívají.“

„Aye.“ Gealbhan vzal do rukou štěně, aby ho utišil. „Jemně a krásně, tak asi zpívají andělé. Tohle je svaté místo.“

„Dnes v noci nám poskytne víc než jen útulek.“ Brannaugh vstala a podepřela se rukou v zádech. „Čeká tu na nás světlo a požehnání, proto nás sem naši předci zavolali.“

Teagan se zlehka s nábožnou úctou dotkla oltáře. „Postaveno z vůle krále na oplátku laskavosti. Slib dodržen. Opatství zvané Ballintubber poblíž poutní cesty.“

Pak s úsměvem ruku odtáhla. „Vidím jen tohle.“ Obrátila se k manželovi. „Ano, je to svaté místo a musíme přijmout požehnání, co nám bylo nabídnuto.“

„Stejně jako ten král i my se snažíme držet slib,“ dodala Brannaugh. „Eoghane, lásko moje, donesl bys mi matčinu knihu?“

„Jistě, ale jen když se posadíš. Jsi hrozně bledá, Brannaugh."

„Jen unavená. Tohle ještě musíme vykonat, budeme se pak líp cítit. Teagan…"

„Já vím, co je třeba."

„Sedni si," naléhal i bratr, „přinesu všechno, co budete chtít, jen když si vy dvě na chvilku odpočinete. Gealbhane, třeba si na ně sedni, jen ať poslechnou."

Stačilo ovšem, aby se Gealbhan dotkl tváře své ženy a vzal Brannaugh za ruku. „Co musíme udělat?" zeptal se Teagan.

„Něco obětovat, o něco požádat a něco si vzít. Cabhan sem nesmí. Dokonce sem ani nedohlédne. Nemá tu žádnou moc. A my tak můžeme shromáždit své síly."

„Co mám donést?"

„Jsi tak hodný." Teagan ho políbila na tvář. „Jestli pomůžeš Eamonovi, slibuju, že tu zatím počkáme a odpočineme si."

Když odešel, rychle se obrátila k sestře. „Ty máš bolesti."

„Kdepak. I ty si zvykneš, že ti dítě dává postupně ochutnat to, co přijde. To zase ustoupí. Neboj se o mě."

„To je stejné, jako bys chtěla, abych nedýchala."

„Stačí mi tvoje a Gealbhanova láska a víra."

„Ty jistě máš."

Utvořili tedy kruh a nad ohněm, co rozdělali, se začal vznášet kotlík. Teagan do něj vlila vodu ze svých dlaní, Brannaugh dodala byliny a Eamon drcený kámen.

„To vše pochází z nového domova."

„A tohle ze starého." Teagan otevřela váček a přidala cenné věci. „Jen drobnosti: sušený kvítek, kamínek, kousek kůry."

„Víc než zlato nebo stříbro. To vše nabízíme. Tady ještě kadeř vlasů mého prvorozeného."

„Pírko mého průvodce," Eamon ho také vhodil do klokotajícího kotlíku.

„Amulet od maminky."

„Ach, Teagan," zašeptala Brannaugh.

„Ona by si to přála." Teagan ho dala k obětinám.

„Odevzdáváme, co je nám drahé, spolu s touto čarodějnou slzou. Všechno zpečetíme krví na důkaz opravdovosti našich srdcí."

Každý se pak řízl posvěceným nožem a z kotlíku začal stoupat kouř.

„Otče a matko, kosti našich kostí, krev naší krve, my sirotci tu prokazujeme svou víru a žádáme vás, na tomto svatém místě, o posílení naší moci a práva. S vaším darem prohrát nemůžeme. Cabhan bude poražen, o to vás prosíme. Dejte nám sílu, mocnou zbraň, jak říkáme, tak se staň."

Mezi stěnami kostela náhle zavířil vzduch, a když poslední věty odříkali všichni společně, ještě zesílil a plameny svíček jasně zaplály.

Už nešeptali, jejich hlasy se mocně ozývaly v prostoru.

Brannaugh vzala sourozence za ruce a společně s nimi padla na kolena. Tak pocítila náraz světla, větru, hlasů i nové síly.

Nakonec se v kostele rozhostilo ticho.

Když se opět postavili, pohlédli jeden na druhého. „Vy jste doslova hořely," žasl Eamon, „přesně jako ty svíce."

„My jsme totiž ta trojice teď," odpověděla Teagan, „ale před námi bylo mnoho dalších a mnozí přijdou po nás."

„Jejich světlo je i naše a naše je jejich," dodal Eamon. Pak zvedl spojené ruce všech do výše. „My jsme ti tři, tři jako jeden."

Brannaugh se usmála. Díky novému světlu už necítila žádnou únavu. „My jsme ti tři. Naše světlo potlačuje temnotu, vytrváme a zvítězíme."

„Při naší krvi," opakovali sborem, „společně zvítězíme."

* * *

Brzy ráno, za jemného svítání putovali dál. Jeli mezi zelenými kopci, ve slunci se blyštěly potoky a říčky. Pak dorazili k hradu ze šedého kamene jménem Ashford, jehož brána už byla otevřená a most spuštěný. Slunce se dál odráželo od vodní hladiny i krajiny jejich dětství.

A tak se Soršiny děti konečně vrátily domů.

3

Zima 2013

Branna O'Dwyerová se probudila za deštivého, šedavého rána. Přála si rychle znovu usnout, protože svítání jako vždy přišlo příliš brzy, ale s odcházejícím spánkem cítila stále silnější chuť na kávu.

Otráveně, jako snad každý den, tedy vstala, navlékla si silné ponožky a svetr na tenké tričko, v němž spala.

Nechala v ložnici rozhořet oheň, aby se místnost trochu ohřála, a ustlala postel, zatímco se její pes Kathel protahoval u krbu.

V koupelně si rozčesala dlouhé, černé vlasy a pak je smotala do uzlu. Ten den ji čekalo hodně práce, ale až po kávě. Zamračila se na sebe do zrcadla a uvažovala o líčení, protože neklidná noc přece jen zanechala následky, ale pak převládl pocit, že není důvod se krášlit.

Vrátila se do ložnice a pořádně Kathela podrbala, až spokojeně vrtěl ocasem.

„Také jsi nespal moc klidně, co? Slyšela jsem tě mluvit ze spaní. I ty jsi vnímal ty hlasy, viď?"

Společně pak v tichosti sešli dolů, protože její dům byl plný lidí, na což si poslední dobou příliš zvykli. V bratrově posteli teď spala Meara a sestřenice Iona u sebe měla Boylea.

Rodina a přátelé. Milovala je a potřebovala, ale kruci, mohli jí občas dopřát trochu klidu a samoty.

„Zůstávají tu kvůli mně," řekla psovi cestou po schodech. „Jako bych se o sebe neuměla postarat. Copak dům nechráním kouzlem, které by muselo odrazit tucet Cabhanů?"

Tohle musí skončit, vážně, pomyslela si, když mířila k milovanému kávovaru. Muž velký jako Boyle McGrath se jistě v Ionině malé posteli dobře nevyspí. Musí je odsud vystrnadit. O Cabhanovi navíc od Samhainu nikdo neslyšel.

„Málem jsme ho dostali. Do háje, už mohlo být po něm."

Tak silné kouzlo i lektvar, pomyslela si, když vařila kávu. A tak dlouho na něm pracovali. Tu noc u Soršiny chaty jejich spojené síly zaplály jako velký oheň.

Zranili ho, prolili jeho krev a s vytím ho donutili k útěku jako vlkodlaka. A přece…

Nebylo po všem. Dostal se z toho, uzdravuje se a znovu nabírá na síle.

Ještě není konec. Branna měla občas pochybnosti, zda to vůbec někdy skončí.

Pak šla otevřít dveře a Kathel vyběhl ven. I dešti navzdory potřeboval na ranní obhlídku. Zadívala se od prahu k lesu. Bylo mrazivé prosincové ráno.

On tam někde čeká, ať v jejich čase, nebo v jiném. Vyčkával a chystal se znovu do boje. Až přijde, musejí na něj být připravení.

Dnes se ještě nic takového nestane.

Zavřela dveře, přiložila v kuchyni na oheň a pach rašeliny v krbu trochu zeslábl. Pak si nalila kávu a užívala si prvních doušků a požehnané samoty. Káva jí ihned pročistila hlavu a zlepšila náladu, což bylo kouzlo samo o sobě.

My vytrváme.

Ty hlasy, vzpomněla si náhle. Tolik zvučných hlasů najednou. A s nimi velké světlo a síla. To vše viděla ve spánku. A pak slyšela jeden jasný, rozhodný hlas.

My zvítězíme.

„Budeme se modlit, abys měla pravdu."

Branna se otočila.

Stála tam žena v modrých šatech se šálem kolem ramen a ruku držela na výrazně oblém břichu.

Jako pohled do zrcadla, uvědomila si Branna, téměř jako bych se dívala na sebe. Ty oči, vlasy, tvar obličeje…

„Ty jsi Brannaugh, Soršina dcera. Znám tě ze svých snů."

„Aye, a ty Branna z rodu O'Dwyerových. Také tě v nich vídám. Jsi moje krev."

„Jsem. A jedna z trojice." Branna se dotkla přívěsku s obrázkem psa, který nikdy nesundávala, a Brannaugh udělala totéž.

„Jedné noci v Clare za námi přišel tvůj bratr se ženou."

„Connor a Meara. Je pro mě jako sestra." Teď se Branna dotkla hrudi u srdce. „Tady, jestli rozumíš."

„Zachránila mého bratra, prolila pro něj krev, je tedy i moje sestra." Pak se Soršina dcera s úžasem ve tváři rozhlédla po kuchyni. „Co je tohle za místo?"

„Můj domov. I tvůj, protože tady jsi vždycky vítaná. Posadíš se? Připravím ti čaj. Tahle silná káva, co piju, není pro miminko to nejlepší."

„Ale voní hezky. Jen tu se mnou chvilku poseď, sestřenko. Je to podivuhodné místo."

Branna se rozhlédla po kuchyni – úhledné a praktické, jak ji sama navrhla. Pro ženu ze třináctého století asi vážně k podivení.

„To je známka pokroku," prohodila a posadila se ke stolu vedle sestřenice. „Ušetří to spoustu práce. A tobě je dobře?"

„Ano, moc dobře. Brzy se mi narodí syn. Moje třetí dítě." Natáhla ruku a Branna se jí chytila.

Ucítila horkost a sílu, velmi silné, pravdivé kouzlo.

„A pojmenuješ ho Ruarc, protože to bude šampion."

Sestřenice se pousmála. „Tak dobře."

„O Samhainu jsme my tři a ještě tři další, co jsou s námi, s Cabhanem bojovali. Přestože jsme ho vážně zranili, nechali ho hořet a krvácet, nedokázali jsme ho zničit. Viděla jsem vás tam. Tvého bratra s mečem, sestru s hůlkou a tebe s lukem. Nečekala jsi dítě."

„Samhain bude v mém čase až za čtrnáct dní. Přišli jsme za vámi?"

„Ano. K Soršinu domu, kam jsme ho vylákali, a ve vaší době, kam jsme se přesunuli, abychom ho lapili. Bylo to těsné, přesto jsme ho neporazili. V mé knize – tedy v Soršině – je popsané kouzlo, které jsme vyzkoušeli. Můžu ti ho ukázat…"

Brannaugh zvedla ruku a druhou se chytila za bok. „Můj synek se hlásí na svět, nutí mě se vrátit. Ale poslyš, je tady jedno místo, posvátné místo. Staré opatství v poli asi den cesty na jih."

„Ballintubber. Iona si tam chce na jaře vzít Boyla. Ano, silné místo."

„Tam Cabhan nepronikne. Jde o svatou půdu, kterou stráží naši předkové. Ti nám poskytli sílu a mocné kouzlo. Až se příště setkáte s Cabhanem, připojíme se k vám. Najdeme způsob a vytrváme. A jestli nezvítězíte vy, přijde další trojice. Hlavně stále věř, Branno z Dwyerů, a hledej cestu."

„Vlastně nedělám nic jiného."

„I láska je velká síla, jak jsem pochopila," dodala Brannaugh. „Ta tě povede." Stiskla jí ruku pevněji. „Ach, ten je netrpělivý. Takže můj syn se narodí dnes. Raduj se s námi, protože je to další světlo pro boj s temnotou. A nepřestávej věřit," dodala a pak zmizela.

Branna vstala od stolu a šla zapálit svíčku za nový život a nové světélko.

Pak si s povzdechem uvědomila, že její klid a samota jsou pro ten den u konce.

Začala vařit snídani. Musela ostatním vyprávět, co se přihodilo, a nikdo by to nechtěl slyšet na prázdný žaludek. Nepřestávej věřit, pomyslela si. No, rozhodně začínala věřit, že po zbytek života je jejím údělem vařit jako pro armádu.

Tiše zaklela. Když zahnali Cabhana, přísahala, že si udělá prázdniny, odjede někam do tepla a celé dny se hrnce, ani pánve nedotkne.

Právě začala míchat těsto na palačinky podle nového receptu, jenž chtěla vyzkoušet, když do kuchyně vešla Meara.

Přítelkyně byla oblečená na práci ve stáji, v zateplených kalhotách, svetru a pevných botách. Tmavohnědé vlasy si spletla do copu. Hned na Brannu zpytavě pohlédla uhrančivýma černýma očima.

„Slíbila jsem přece, že se dnes o snídani postarám…“

„Vzbudila jsem se brzo, neklidná noc. A už jsem měla návštěvu.“

„Někdo tu je?“

„Už ne. Dovleč sem, prosím, ostatní, ať to nemusím vyprávět každému zvlášť.“ Na moment zaváhala. „A nejlepší bude, když Connor nebo Boyle zavolají Finovi, aby se tu zastavil.“

„Jde o Cabhana? On se snad vrátil?“

„Máš pravdu, jde, ale ještě tady není.“

„Zaběhnu pro ně. Už jsou všichni vzhůru, takže to nebude dlouho trvat.“

Branna přikývla a vhodila na pánev trochu slaniny.

Connor dorazil jako první a hned zavětřil, jak by to udělal Kathel.

„Buď užitečný,“ nařídila Branna, „a prostři stůl.“

„Hned. Meara říkala, že se něco děje, ale Cabhan tu není.“

„A co bys řekl? Že poté, co bych si to právě rozdala s Cabhanem, tady budu zkoušet nové palačinky?“

„To asi ne.“ Natáhl se do linky pro talíře. „Ten se ještě drží ve stínech. Prý je silnější než dřív, i když se docela neuzdravil. Já ho vlastně sotva cítím, to tvrdil Fin.“

Finbar Burke to musel vědět, pomyslela si Branna, pocházel přece z Cabhanovy krve a nesl znamení Soršiny kletby.

„Už je na cestě," dodal Connor.

Když zase jen přikývla, šel otevřít dveře Kathelovi. „No teda, jsi mokrý jako tuleň."

„Tak ho osuš," začala Branna, hned si povzdechla, protože Connor psovi projel vlhký kožich dlaněmi. „Na to máme v prádelně ručník."

Connor se zazubil, jeho pohledná tvář se rozzářila a v zelených očích se mu zalesklo. „Takhle bude suchý hned a ty nemusíš prát ručník."

Iona a Boyle se objevili ruku v ruce. Párek holubiček, pomyslela si Branna. Ale kdyby jí před rokem někdo řekl, že bude zatvrzelý obr a bývalý zápasník někdy připomínat zamilovaného holoubka, vysmála by se mu. A teď tu stál vedle její bystré, štíhlé americké sestřenky vysoký, ramenatý, opět rozcuchaný a s hnědýma ještě zasněnýma očima.

„Meara přijde hned," oznámila Iona. „Zrovna jí volá sestra."

„Je všechno v pořádku?" chtěl vědět Connor. „Myslím s její matkou."

„Asi ano, domlouvají detaily vánočních oslav." Iona bez ptaní zašla pro příbory a dokončila, co Connor začal. Boyle postavil konvici na čaj.

Branna měla kuchyň ihned plnou hlasů a pohybu a musela uznat, že káva v rodinném kruhu zase není tak nepříjemná záležitost. Pak přišlo další vzrušení, protože přiběhla Meara, popadla Connora a snažila se ho roztančit.

„Mám matce sbalit zbytek věcí." Vystřihla několik kroků irského dupáku a pak Connora tvrdě políbila na rty. „Rozhodla se totiž přestěhovat k Maureen, a díky Ježíškovi za to!"

Connora to rozesmálo, ale Meara si hned přitiskla dlaň na pusu. „Bože, jsem to ale hrozná dcera! Vždyť já se tu raduju, že moje matka odjíždí k sestře do Galway a nebudu se o ni muset dennodenně starat."

„Ale nejsi," opravil ji Connor. „Jsi jen šťastná, že tvoje máma bude spokojená."

„No ano, jenže…"

„A proč bys neměla být? Našla si místo, kde jí bude fajn a bude moct rozmazlovat vnoučata. A ty si můžeš trochu odpočinout, když ti nebude volat dvakrát denně, že jí nejde odmontovat žárovka."

„Nebo že spálila jehněčí," vzpomněl si Boyle.

„To je přece pravda!" Meara zatančila ještě jedno kolečko. „Mám radost za ni i kvůli sobě."

Když do dveří vešel Fin, Meara se k němu vrhla a dala tak Branně příležitost se trochu srovnat, což musela dělat vždy, když se objevil.

„Přišel jsi o nájemníka, Finbare. Mamka se rozhodla odstěhovat k Maureen." I on dostal jeden rázný polibek. „To i díky tobě, a neříkej, že se ti to nehodí, po těch letech nízkého nájemného a starostí o domek v Congu, kdyby se tam náhodou rozhodla vrátit."

„Byla dobrý nájemník. Udržovala tam čisto jako v kostele."

„Po rekonstrukci to tam teď rozhodně vypadá líp." Když se Iona ujala prostírání, mohl Connor popadnout první hrnek kávy. „Fin jistě rychle najde nového nájemníka."

„Poohlédnu se po někom." Místo toho se ale podíval na Brannu a také do ní. Neřekl nic, jen Connorovi sebral jeho hrnek s kávou.

Branna se raději zaměstnala smažením. Zalitovala jen, že nepoužila nějaký make-up. Na jeho krásně řezané tváři a v jasně zelených očích nebyla žádná neklidná noc znát.

Vypadal skvěle – muž čaroděj – havraní vlasy měl ještě zvlhlé deštěm, a když shodil černou bundu, ukázal i své vysoké, štíhlé tělo.

Milovala ho celý svůj život, snažila se ho chápat a brát, jaký byl. Jenže když se tehdy poprvé – ještě tak mladí a nevinní – oddali jeden druhému, za trest byl poznamenán.

Cabhanovo znamení.

Temná čarodějka z Mayo se přece nesmí spojit s Cabhanovým příbuzným.

Spolupracovali spolu a pomáhali si dál, protože Fin dal mnohokrát najevo, že si také nade vše přeje Cabhanův konec. Nic víc spolu však mít nesměli.

Pomohlo jí snad vědomí, že ho to bolí stejně jako ji? Možná trochu ano, přiznala si, ale jen trochu.

Chopila se talíře, na nějž přidala poslední palačinky.

„Teď se posadíme a najíme. Jsou podle babiččina receptu, Iono, tak snad se povedly."

Fin jí vzal talíř z ruky a zadíval se jí do očí. „Slyšel jsem, že nám k tomu chceš něco vyprávět."

„No ano." Přinesla tedy ke stolu ještě tác se smaženou slaninou a párky a posadila se. „Sotva před hodinkou jsem tady takhle seděla a povídala si s Brannaugh, Soršinou dcerou."

„Ona přišla sem?" Connor se při nakládání palačinek na svůj talíř zarazil. „Do naší kuchyně?"

„Ano. V noci jsem moc dobře nespala, budily mě sny a hlasy. I ten její. Nepoznala jsem, kde jsou, bylo to zamlžené a nesouvislé, jako sny bývají." Vzala si také jednu palačinku. „A pak jsem si tu vařila kávu, otočila se a ona tam stála.

Vypadala jako já, nebo já jako ona, což mě dost udivilo, až na to, že byla těhotná a její syn se má prý dnes narodit. Tedy ne dnes, protože v její době je teprve čtrnáct dní do Samhainu."

„Čas se pohybuje," zašeptala Iona.

„Přesně tak. Cestou sem se zastavili v opatství Ballintubber, a to bylo to místo, kde jsem je viděla ve snu."

„Ballintubber." Iona se naklonila k Boylovi. „Cítila jsem je tam, pamatuješ? Když jsi mě tam vzal, věděla jsem, že se tam zastavili. Je to vážně magické místo."

„To je," souhlasila Branna. „Byla jsem tam už několikrát, ale jejich přítomnost jsem nevnímala."

„Možná proto, žes tam nebyla od chvíle, co ti tři dorazili do Mayo," prohodil Fin.

„Asi ano," Branna musela uznat, že na tom něco bude. „Zajdeme tam všichni. O vašem svatebním dnu, Iono, jestli ne dřív. Brannaugh totiž řekla, že tam Cabhan nesmí, dokonce ani dovnitř nevidí. Jde o svatyni, kde můžeme najít útočiště, pokud bude třeba. Jejich trojice tam prý od našich předků dostala darem novou sílu a světlo. A naději. Tu asi Brannaugh potřebovala nejvíc."

„To i my," ozvala se Iona, „nikomu z nás by neškodilo trochu naděje."

„Já jsem spíš pro činy než jen pro naději, ale jí to očividně pomohlo. V tom snu a pak i tady řekla, že zvítězíme. Prý tomu máme věřit a oni nám přijdou na pomoc, až se příště postavíme Cabhanovi. Musíme jen najít způsob, jak to provedeme, a pamatovat si, že kdybychom neuspěli, přijde po nás nová trojice, která to zvládne."

„I kdyby to mělo trvat tisíc let," dodal Connor. „Tak jo, nemám nic proti naději ani proti činům, ale ať se propadnu, jestli nechám Cabhana přežívat dalších tisíc let."

„Pak musíme něco vymyslet, tady a teď. Takové palačinky jsem jedl jednou v americké Montaně," poznamenal Fin. „Jen jim říkali jinak…"

„Asi flapjacks," napadlo Ionu.

„To bude ono. Tyhle jsou ještě lepší."

„Zatoulal ses pěkně daleko."

„Jo. Toulání musí počkat, dokud tady to nevyřešíme. Nerad bych čekal dalších tisíc let. Najdeme způsob, jak ho dopadneme."

Takhle snadno? Branna přemáhala mrzutost. „Řekla mi, že za námi přijdou, až se s ním znova setkáme. Ale o Samhainu tam byli, a přece nám unikl."

„Byli, ale jen jako stíny," vzpomínal Connor. „Možná jako součást snového kouzla. Jak je tam dostat opravdu? Kdyby-

chom *tohle* dokázali, museli bychom se ho zmocnit. Jejich trojice a naše spolu, a k tomu tři další pomocníci…“

„S časem je problém,“ řekl Fin, usazený nad kávou, „jak se posouvá. My jsme tam byli o Samhainu, ale oni podle všeho jindy. Proto jsme je vnímali jen jako stíny a nemohli se ničeho účastnit. Potřebujeme sladit jejich a náš čas. To je zajímavý problém.“

„Ale jaká doba a kdy to má být?“ chtěla vědět Branna. „Našla jsem už dva takové okamžiky, které měly zafungovat, a sice slunovrat a Samhain. Obojí má být spojené se světlem, dokonce i kouzla a lektvary jsme připravili přesně pro ty dny.“

„Však jsme ho v obou případech zranili,“ připomněl jí Boyle. „Vždycky dostal citelný zásah a musel utéct. A naposled byl zraněný téměř smrtelně.“

„Jeho moc je stejně tak černá jako ta naše jasná,“ zamyslela se Iona. „Bere ze tmy sílu, ale tentokrát se hojí mnohem déle.“

„Kdybychom mohli zjistit, kde se schovává,“ zachmuřil se Connor, „najít ho a zasáhnout, dokud je oslabený.“

„Nedokážu ho vyhledat, ani my dva společně jsme to nesvedli,“ připomněl mu Fin. „Má dobrý úkryt. Dokud nevyleze a já nebo někdo z vás ho nevycítíme, nezbývá nám než čekat.“

„Doufala jsem v zimní slunovrat, ale ten už je skoro za dveřmi,“ promluvila Branna. „Napadlo mě, že by to mohlo být vhodné datum, ale jistotu nemám, tedy zatím.“

„Tak se mi zdá, že máme aspoň jistou představu, co provedeme dál,“ pokrčil Boyle ramenem. „Určit správnou dobu a den a najít způsob, jak do toho zapojit první trojici, pokud taková možnost existuje.“

„Já tomu věřím.“ Fin se zadíval na Brannu.

„Začneme na tom pracovat.“

„Dnes dopoledne mám čas.“

„Já musím na nákupy. Málem bych zapomněla, že se blíží vánoční svátky."

„Můžu ti pomoct zítra, to mám volno," nabídla se Iona.

„To beru."

„Také musím něco dokoupit," pokračovala Iona. „Vždyť jsou to mé první Vánoce v Irsku, a navíc přijede babička. Nemůžu se dočkat, až jí ukážu náš dům, teda to, co jsme zatím stihli postavit." Trochu se opřela o Boylea. „Budujeme si lesní bydlení."

„Pořád mění názor na to, jakou chce dlažbu v hlavní koupelně," postěžoval si Boyle.

„Je těžké se rozhodnout. Nikdy jsem dům nestavěla." Zadívala se na Brannu. „Pomůžeš mi?"

„Moc ráda. Když mi věnuješ zítřek, posedíme pak u vína a probereme vzorky dlaždic, barev a čeho budeš chtít."

„Když s Connorem začneme mluvit o tom, jak by měl vypadat náš dům tady na louce nad chatou, hned se mi zavaří hlava." Meara si namočila sousto palačinky v sirupu. „Nedokážu si představit dům do poslední barevné stěny."

„Tak přijď na víno a probereme i ten váš. Když už se bavíme o bydlení," vzpomněla si Branna na své ranní úvahy, „tak vy všichni máte kde spát. Tedy Boyle i Meara mají. Není potřeba, abyste se každou noc stěhovali ke mně."

„Pohromadě je nám líp," bránil se Connor.

„Nebo se spíš bojíš, že bys měl u Meary každé ráno jen ovesné vločky?"

Zazubil se. „I to hraje jistou roli."

„Umím připravit skvělé vločky," ozvala se Meara.

„To ano, drahoušku, ale ochutnala jsi pořádně tyhle palačinky?"

„No jo, uznávám, že se s vločkami nedají srovnat, ale Branna by asi ráda měla soukromí."

„Občas bych ho uvítala."

„Tak na tom zapracujeme."